

REVISTA ESTIUENCA

Surt els Dijous

Any II Núm. 17

Sant Hilari Sacalm, 12 de Juliol de 1923

Nombre solt, 0·25 ptes.

Temporada, 3·00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Passeig de la Font Vella

Clixé Ximeno

donats d'altres encontrades! ¿De quina llei de pell sou? Què li envegeu? El seu mar? El seu aire? Les muntanyes? La seva parla?... Es endebades.... Tot això va donar-li Deu, i ni amb sang, ni amb foc, ni amb sal, ni amb tortures podreu arrebaçar-li aquests dons que tots plegats s'anomenen Catalunya.

Veuen?... encara que un hom no vulgui, davant certes coses no té més remei que posar-se seriós. Afortunadament, n'havem vist tantes de facecies tramades dintre aquesta Barcelona, fent-la camp experimental de les més grans trapelleries i reeixir de la fatal prova cada vegada més gran, més potent i més formosa, que això ens alena per no desesperar-se i tirar la *barretina* al foc, que, al cap i a la fi és potser això el que voldrien.

¿Com hi ha món, ja hem dit que això no ho logran mai! *El Símbol* mateix de LLIROIA, sense *barretina* ja no seria Símbol, i ja'ls asseguro que quan tots els catalans sàpiguen defençar-la igual, ja veuràn com aquesta llei d'experiments no tindran tanta dèria en venir a realitzar-los en aquesta terra, que per ésser respectada sols precisa que'ls qui viuen li tinguin tot l'amor de que tant n'és mereixedora.

EL SÍMBOL

GLOSARI

Nostra Vila va prenent aquell aire de ciutat muntanyesa quina nota estiuenca deixatan agradable impressió a tots quants l'han disfrutada alguna volta.

Molts van arribant, més enguany ens porten de la gran Ciutat un aspecte ben marcat de dolor. Senten el martiri del malestar del ídol dels seus amors, la Barcelona estimada de tots els catalans, la Barcelona formosa,

bella i bona, l'orgull de tots nosaltres. La que quan hi anem és per festejar-la, és per honorar-la, per sentir-nos més endins de nostres glories, perquè les seves grandeses són nostres, són l'escat de la raça, i si el clam de tot Catalunya alhora pogués juntar-se contra els saions que la torturen, sentirien com nostres cors, com nostres punys closos foragitant-los bramularien: *Deixeu-la estar a la nostra Predilecta... Deixeu-la estar a la nostra enamorada. ¿Què us ha fet? ¿Què us ha fet per a martiritzar-la! ¿Així li pagueu la gratitud d'haver-vos aixoplugat fills borts i aban-*